

& MARTIN ŠOLC KOCIÁN ŠOLC BALAŠTÍK

Jak se z pošťáka stal advokát

Jan Januš

KOCIÁN ŠOLC BALAŠTÍK

Advokátní kancelář vznikla v roce 1990 jako Kocián Šolc Touška.

V roce 1995 se z ní stala po odchodu Mikuláše Toušky a příchodu Jiřího Balaščíka kancelář Kocián Šolc Balaščík.

Založena byla původně v Karlových Varech, vzhledem k privatisačním projektům ale přesídlila do Prahy.

Pracuje pro ni asi 70 právníků a daňových poradců.

Několikrát výrazně uspěla v žebříčku Právnícká firma roku, naposledy zvítězila v roce 2012.

Umřela mi protekce, a tak jsem se stal právníkem. Tímto naprosto upřímným konstatováním otevírá advokát Martin Šolc náš bezprostřední rozhovor. „Strašně jsem chtěl studovat cokoli, co by souviselo s divadlem. Třeba režii nebo klidně i divadelní vědu. Muselo to prostě smrdět divadlem, jinak to pro mě nebylo atraktivní.“

Někdo mu sice slíbil, že mu u přijímaček na vysněnou vysokou školu zařídí v té době nezbytnou protekci, ale jeho kontakt v nejnevhodnější okamžik zemřel.

Budoucí zakladatel kanceláře Kocián Šolc Balaščík, generální tajemník Mezinárodní advokátní komory a také dvojnásobný právník roku v oblasti obchodního práva tak dal na radu pragmatické středoškolské profesorky a šel na práva. Ta ho ale v tu dobu vůbec nezajímala.

Po pár letech se to však zlomilo, a tak mohl Martin Šolc se svými společníky vybudovat úspěšnou advokátní kancelář, která patří se zhruba sedmdesáti právníky k těm v Česku vůbec největším.

Do advokátské party v Sokolově

Martin Šolc patřil podle vlastních slov k těm nejhorším studentům, které pražská právnická fakulta zažila. „Zabýval jsem se v té době vším možným. Samozřejmě kromě práva. Fakultou jsem tak prolezl se všemi končetinami odřenými,“ směje se.

V prvních letech studia si totiž hlavně užíval života na koleji a trochu se věnoval svému malému souboru poezie beatnické generace: „Podařilo se mi dát dohromady pár nadšenců a udělali jsme několik představení. Pak jsem se ale dostal do víru práce a ten už mě nepustil.“ Těsně před absolvováním fakulty si totiž uvědomil, že se právem bude muset opravdu žít.

Nebylo to ale tak jednoduché. Psal se rok 1977 a kvůli „kádrovému profilu“ žádnou právnickou práci nedostal. Začal tak roznášet noviny. „Dělal jsem to dva roky. A čím dál tím víc jsem chtěl být právník,“ vzpomíná na to, jak ho lidé při roznášece novin oslovovali doktore a řešili s ním své právní problémy. „Možná je v tom něco dětinského, že se člověk cítí důležitým. Tenhle zárodečný status advokacie mě ale přesvědčil o tom, že to dělat chci.“

V roce 1980 tak získal místo v advokátní poradně v Sokolově. Svým novým angažmá byl nadšený. Měl totiž štěstí a v Sokolově přišel do dobré party.

„Pořád jsme něco řešili. Už jsme se ale nehádali o divadle, ale o právu. Svět tehdejší advokacie byl takovým zvláštním způsobem svobodný.“ Dodává, že to vzhledem k tehdejší době vypadá jako paradox, ale je to tak: „Advokátů bylo velmi málo a většinou se mezi sebou znali. Věděli, kdo je nasazený udavač. Byla to pospolitost lidí, kteří si uvědomovali společného nepřítele a patřičně si tu sounáležitost užívali. Někdy se ale i tahle parta pohybovala na hraně ▶

K

ko-
at-
en-
tal
vo-
set

řli
tal.
ím
ho
své
se
cie

So-
ěstí

di-
ým
em
vo-
lěli,
ivé-
eži-
aně ▶

► a občas za to někdo zaplatil. To určitě nechci zlehčovat. Ale byli jsme mladí, divocí a přesvědčení o tom, že když v jednacím síni potřebujeme něco říct, tak to prostě řekneme.“

Z Karlových Varů do velkého světa byznysu

Už v osmdesátých letech si Martin Šolc říkal, že by bylo hezké mít vlastní kancelář. K plánům ale bylo ještě daleko. Nikdo totiž netušil, kdy režim padne. Ale stalo se.

První kancelář, kterou Šolc na jaře roku 1990 spolu-založil, se jmenovala Kocián Šolc Touška a sídlila v Karlových Varech. Jiří Balaščík k jejím tehdejším společníkům ještě nepatřil. Přidal se až ve chvíli, kdy firma expandovala do Prahy. Mikuláš Touška naopak odešel do mezinárodní kanceláře Allen & Overy. Ale nepředbíhejme a vraťme se do prvních porevolučních měsíců. „V západních Čechách jsme v polovině roku 1990 byli patrně jediní, kdo chtěl založit nějakou větší kancelář. Všichni ostatní praktikovali samostatně,“ vzpomíná Šolc a říká, že větší kancelář si částečně vynutilo jeho nové angažmá. Stal se totiž místopředsedou a později dokonce předsedou nově založené České

Když mě odtud vynesou nohama napřed, tak to bude správný čas k odchodu do důchodu.

advokátní komory a kolegové mu s advokátní prací museli tu a tam pomáhat. Martin Šolc ale v tu dobu vůbec nepomýšlel na to, že by kancelář někdy opustila západočeský region. Osobně naopak hodlal využít otevřených hranic a přiučit se, jak se dělá advokacie v cizině.

Krátce předtím, než odjel na dohodnutou stáž v Anglii, jej pozvali, aby přednášel na konferenci o lidských právech v Oslu. „Kamarádi mi to rozmlouvali, že už toho mám na práci dost, ale nedal jsem si říci. Když jsem pak v lednu 1991 odjížděl, zavolal mi nějaký člověk a chtěl nás najmout na privatizaci velkého podniku. Řekl jsem mu, že to neumím. On odvětil, že to ví a že potřebuje někoho, kdo je loajální. Zeptal jsem se, jak ví, že jsem loajální. A on že mě prý

MARTIN ŠOLC (61)

Zakládající partner advokátní kanceláře Kocián Šolc Balaščík a generální tajemník Mezinárodní advokátní komory.

Vystudoval Právnickou fakultu UK v Praze, advokátem je od roku 1982.

V roce 1994 se stal předsedou České advokátní komory, v letech 1990 až 1993 a 1995 až 1998 byl jejím místopředsedou.

Generálním tajemníkem International Bar Association je od roku 2013.

V letech 2007 a 2011 byl oceněn titulem Právník roku v oblasti obchodního práva.

jeho kolega slyšel přednášet v Norsku. Používám to od té doby jako příklad, že nikdy nevíte, co je ztráta času a co investice.“

Kancelář tak najednou zamířila do velkého světa privatizací. „Práli jsme se s tím, jak to šlo. Jsem rád, že už jsou ty věci promlčené. Nedělali jsme nic nezákonného, ale ta neznalost se tam musela podepsat. To cítím v kostech,“ usmívá se.

Privatizace tehdejší výroby plochého skla teplického Sklo Unionu se ale povedla. Klientela na základě doporučení zákazníků rostla a kancelář si musela právě kvůli mezinárodnímu byznysu založit pobočku v Praze. „To už jsme měli veliké ambice. Už když jsme pobočku zakládali, věděli jsme, že do roka a do dne to nebude pobočka, ale hlavní sídlo.“

Krátce poté však z kanceláře odešel Mikuláš Touška a naopak přišel Jiří Balašík. „Mikulášův odchod jsem nenesl úplně lehce, ale jsme dodnes přátelé. V uvažování o budoucnosti kanceláře mě to však trochu zastavilo. Na každé cestě jsou ale drobná vítězství a drobné prohry. Nevybavuji

si žádnou etapu, která by byla velkou prohrou. Těch drobných ale bylo určitě hodně, zčásti vlastní blbostí, zčásti zaviněným osudu.“

Kancelář, která má nyní devět partnerů, by měla do budoucna fungovat i bez Martina Šolce. V současnosti už jí dokonce šéfuje o generaci mladší právnička Dagmar Dubecká. Té Šolc předal vedení firmy v roce 2012. „Firma mě ale pořád zajímá. Chci jí věnovat svoji energii, dokud mě tu bude zapotřebí podle názoru jiných. Z mého pohledu, když mě odtud vynesou nohama napřed, tak to bude správný čas k odchodu do důchodu.“

Generálním tajemníkem a prezidentem

Martina Šolce čeká zhruba za tři roky nejvyšší meta v oblasti mezinárodní advokacie. Stane se totiž prezidentem Mezinárodní advokátní komory. Nyní v ní působí jako generální tajemník. To je v hierarchii této organizace třetí nejdůležitější pozice. Je přitom obvyklé, že se funkcionáři posouvají po dvou letech o přičku výš.

„Současný prezident komory byl loni celkem sedm měsíců na cestách. Je to lítání po celém světě, často aerolinkami, kterým by se člověk raději vyhnul. Na to se moc netěším,“ říká při představě budoucího vytížení Martin Šolc. Zároveň ale ví, že to bude užitečně strávený čas.

„Není to jen o klientské práci. Mnoho zemí a neziskových organizací potřebuje pomoc. Zakládáme třeba advokátní komoru v Barmě. Nebo se věnujeme projektu, který umožní, aby když například v Iráku někdo natočí na telefon, jak policista bije demonstranta, zapíše se video s identifikačními údaji, které se nedají změnit. Bude jej tak možné použít jako důkaz i u Mezinárodního trestního tribunálu. Do tohoto projektu jsme investovali milion dolarů. Tohle jsou teď mé cíle.“

Advokát totiž podle Šolce nesmí být jen podnikatel. „V advokacii jsou ti, kteří vydělávají spoustu peněz, ale také snílci, kteří uvažují tu o lidských právech, tu o právním státě. Aby to fungovalo, musí to být dvě tváře jedné a téže osoby, ne různí lidé. Žádné osmitisícovky už před sebou nemám. Vážky se z povrchních úspěchů na trhu přesouvají k tomu, aby jednou, až tady nebudeme, o nás ti ostatní přemýšleli jako o slušných lidech.“

Foto: Matej Slávik

Moje manažerské zásady

1. Soustředte se v debatě na to, co zazní, nikoli na to, kdo to řekl. I člověk, o němž si nemyslíte nic dobrého, může přijít s nápadem či myšlenkou, kterou je třeba brát vážně.
2. Jen opatrně hodnotte druh práce, které nerozumíte.
3. Nikdy nikoho neponižujte. Dokonce ani člověka, kterému dáváte výpověď, protože krádl. I to je lidská bytost, která má důstojnost.
4. Ponechte podřízeným iniciativu, příkazy používejte co nejméně. Pokud jej ale výjimečně vydáte, trvejte na jeho splnění.